

Arrest

nr. 184 015 van 20 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger en een soennitische Arabier te zijn. U werd geboren op (...) in Bagdad (provincie Bagdad), waar u samen met uw ouders en zussen in de Al Salam wijk (district Khadimiyah, Bagdad) woonde. Sinds november 2007 werkte u als chauffeur bij de federale politie (unit '4e liwa') in Bagdad.

In de zomer van 2014 werd u voor het eerst op uw afdeling door leden van een sjiitische militie benaderd die u verzochten hen toegang te verlenen tot het wapenmagazijn, hetgeen u weigerde. Sindsdien werd u regelmatig, soms wel 20 tot 30 keer op een dag bezocht op uw werk door leden van deze sjiitische militie met hetzelfde verzoek, hetgeen u telkens weigerde, waarop ze u verbaal bedreigden en hun wapen op u richtten. Ze benaderden niet enkel u met dit verzoek maar gingen na

verloop van tijd ook andere soennitische officiers, onder wie ook uw directe overste, in dit verband aanspreken.

In september of oktober 2014, toen u met uw wagen van uw werk naar huis vertrok, werd u slachtoffer van een aanslag doordat vermoedelijk leden van diezelfde sjiiitische militie een bom onder uw zitplaats hadden geplaatst. U belandde vervolgens in het ziekenhuis Al Karkh, waar u drie maanden aan uw verwondingen werd verzorgd. Toen u in het ziekenhuis verbleef werd u bezocht door uw collega R. H. (...), die u vertelde dat inmiddels tegen u alsook tegen uw directe overste een strafzaak werd gestart, dat uw directe overste inmiddels naar Australië was gevlucht en dat u uit het ziekenhuis diende te vluchten omdat uw belagers u er zouden kunnen vinden en vermoorden. Met behulp van uw behandelende arts kon u uit het ziekenhuis vluchten, waarbij uw arts u nog enkele foto's van botscaans van de breuken die u had opgelopen toestopte. U vernam van uw vriend N. (...), eveneens afkomstig uit de wijk Al Salam, dat uw familieleden gewelddadig door uw belagers uit jullie woonst werden verjaagd en uw woonst werd ingenomen. Sindsdien hebt u niets meer van of over uw familie vernomen. U ging na uw ziekenhuisopname eerst drie maanden onderduiken bij een ver familielid van uw vader in de wijk Dora in Bagdad. Vervolgens verhuisde u naar familie van N. (...) in een soennitische wijk in de provincie Diyala. Ten slotte verbleef u nog een maand bij een vriend in Najaf (provincie Najaf).

Op 5 augustus 2015 reisde u per vliegtuig van Bagdad naar Erbil (Iraaks Koerdistan) van waar u verder met een bus naar Turkije reisde. Vanuit Turkije reisde u over zee door naar Griekenland en vervolgens het Europese vasteland. Op 27 augustus 2015 kwam u aan in België waar u op 28 augustus een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: drie werkbades van uw dienst bij de politie, een aanwervingsbeslissing van de politie, uw diploma van de politieacademie, Belgische medische attesten aangaande uw fysieke toestand, botscaans van de breuken die u opliep, uw rijbewijs, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, en uw woonstkaart.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Bagdad werd vervolgd door leden van een sjiiitische militie, die u als soennitisch politieagent, net als uw soennitische collega's, meermaals dwongen om hen toegang te geven tot het wapenmagazijn, hetgeen u telkens weigerde. Tevens vreest u strafrechtelijk vervolgd te worden in Irak omdat u onwettig uw werk bij de politie verliet.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst zij opgemerkt dat u onaannemelijk vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot enkele kernaspecten van uw asielrelaas.

Zo herinnerde u zich niet wanneer u precies het slachtoffer werd van een tegen u gerichte aanslag. U verklaarde dat dit ofwel in de 9e of in de 10e maand van 2014 gebeurde, maar kon zich de precieze datum niet herinneren (CGVS, p. 9, 19). Dit is des te opmerkelijker aangezien dit incident, dat relatief recent plaatsvond en waar u ernstige letsels aan overhield naar aanleiding waarvan u vervolgens maar liefst drie maanden in een ziekenhuis werd opgenomen, deel uitmaakt van de kern van de reden van uw vlucht uit uw herkomstland (CGVS, p. 16-25). Bovendien verklaarde u aanvankelijk nog dat u in uw woonst in de Al Salam wijk in Bagdad hebt gewoond tot de 7e of 8ste maand van 2014 – u herinnerde zich evenmin tot wanneer precies – namelijk tot bovenvermeld incident plaatsvond, waarna u in het ziekenhuis werd opgenomen en vervolgens op verschillende adressen bij verschillende personen ging onderduiken (CGVS, 3-4). Deze verklaring valt echter moeilijk te rijmen met uw latere verklaring dat bovenvermelde tegen u gerichte aanslag in de 9e of 10e maand van datzelfde jaar zou hebben plaatsgevonden, hetgeen immers valt ná het tijdstip dat u aangeeft van het moment waarop u uit uw woonst bent vertrokken. Toen u later tijdens uw gehoor op het CGVS nog gevraagd werd of u dan in uw woonst in de Al Salam wijk hebt gewoond tot vlak voor bovenvermeld incident plaatsvond, beaamde u dit. Toen u vervolgens gewezen werd op uw eerdere verklaring dat u reeds in de 7e of 8ste maand uw woonst verlaten zou hebben, bevestigde u dit dan weer en stelde u plots dat u voor het incident reeds enige tijd op bevel op uw werk verbleef (CGVS, p. 12). Deze uitleg is echter weinig overtuigend, daar u hier voordien geen enkele melding van maakte en daarentegen stelde dat u tot voor het incident op uw adres in de Al Salam wijk hebt gewoond. Bovendien verklaarde u nog op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u op dit adres hebt gewoond tot september 2014 (DVZ, verklaring, rubriek 10), wat evenmin met uw verklaringen op het CGVS in overeenstemming kan worden gebracht.

Daarnaast verklaarde u dat u tijdens uw verblijf in het ziekenhuis Al Karkh, waar u drie maanden werd opgenomen, werd bezocht door uw collega R. H. (...), die u onder meer vertelde dat inmiddels tegen u alsook tegen uw directe overste een strafzaak werd opgestart. Hieromtrent verklaarde u dat R. (...) u toen meedeelde dat er reeds een strafzaak tegen u geopend werd, maar wanneer precies deze zaak tegen u geopend werd, zou u niet weten ("ik weet niet welke maand precies, na mijn gebeurtenis tot mijn vertrek, ik weet niet of het in de eerste, de tweede, de derde of de vijfde maand is") (CGVS, p. 10-11,

13). Het is evenwel uiterst merkwaardig dat u het tijdstip waarop uw strafrechtelijke vervolging zou zijn aangevangen (waarvan u op de hoogte gesteld werd tijdens R. (...)’s bezoek in het ziekenhuis), niet preciezer in de tijd kan situeren.

Voorts verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u, alsook uw soennitische collega’s, sinds de zomer van 2014 door leden van een sjiiitische militie benaderd werden op jullie afdeling, dat zij jullie verzochten hen toegang te verlenen tot het wapenmagazijn, hetgeen telkens geweigerd werd. U werd sindsdien regelmatig, soms wel 20 tot 30 keer op een dag door leden van deze militie in dit verband bezocht en bedreigd. Uiteindelijk werden u, alsook enkele andere soennitische collega’s, slachtoffer van gerichte aanslagen door toedoen van deze militieleden (CGVS, p. 16-25). Op de DVZ maakte u echter opmerkelijk genoeg geen enkele melding van het feit dat u voor de tegen u gerichte aanslag waarvan u het slachtoffer werd reeds zeer regelmatig bezocht werd door deze militieleden die toegang eisten tot het wapenmagazijn en u in dit verband bedreigden. Op de DVZ vermeldde u daarentegen louter dat de soennitische officiers door sjiiitische milities gevisieerd worden en voornamelijk de chauffeurs door hen worden vermoord (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u werd gevraagd waarom u dit op de DVZ niet had vermeld, antwoordde u dat ze u dit niet hadden gevraagd en dat u geen details mocht vertellen (CGVS, p. 19). Ook deze uitleg kan echter niet overtuigen. Immers, er werden u op de DVZ allerlei bijkomende vragen gesteld in verband met de door u aangehaalde asielmotieven. Bovendien werd u op de DVZ nog uitdrukkelijk gevraagd waarom een bom onder uw autostoel werd geplaatst, waarop u enkel antwoordde dat jullie als chauffeurs van officiers met belangrijke functies werden gevisieerd, doch nog steeds niets vermeldde over het toch cruciale aspect dat militieleden u en uw soennitische collega’s dwongen hen toegang tot het wapenmagazijn te verlenen. Daarnaast verklaarde u niet te weten tot welke militie deze personen die u en uw soennitische collega’s zo vaak benaderden en bedreigden dan wel behoren. Dit is des te merkwaardiger aangezien u - werknemer bij de ordediensten waarvan uit de toegevoegde informatie blijkt dat die soms nauw samenwerken met de milities en er in sommige gevallen zelf rechtstreeks bij betrokken zijn - tegelijk wel wist te stellen dat de verschillende personen die u telkens bezochten wel tot ‘dezelfde’ militie behoren (CGVS, p. 18).

Voorts werd een bijkomende ongerijmdheid opgemerkt tussen uw verklaringen tijdens uw gehoor op het CGVS en uw voorgaande verklaringen op de DVZ. Zo verklaarde u aanvankelijk op de DVZ dat milities u tijdens uw verblijf in het ziekenhuis trachtten te ontvoeren, waarop uw behandelende arts, dokter A. (...), uw naam van de patiëntenlijst had gehaald en – aangezien deze milities naar uw kamer probeerden te komen – u naar een andere kamer had overgebracht (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u tijdens uw gehoor op het CGVS werd gevraagd waarom u uit het ziekenhuis was gevlucht, zoals u verklaarde, antwoordde u dat uw belagers wisten dat u zich in het ziekenhuis bevond en u ‘achtervolgden’. Toen u vervolgens werd gevraagd hoe u dit wist, antwoordde u louter dat uw collega R. (...) u had verteld dat u diende te vluchten omdat ‘ze je kwamen vermoorden’. Verder kan uit uw verklaringen op het CGVS echter niet worden afgeleid dat uw belagers u effectief in het ziekenhuis waren komen zoeken, zoals u dit voordien op de DVZ nochtans stelde. Toen u vervolgens op het CGVS werd gevraagd of in het ziekenhuis voorzorgsmaatregelen werden genomen opdat uw belagers niet tot bij u konden komen, antwoordde u louter dat uw behandelende arts, dokter A. (...), u hielp het ziekenhuis te verlaten. Toen u hierna nog meermaals werd gevraagd of er nog andere maatregelen werden genomen zodat uw belagers u niet in het ziekenhuis konden vinden, antwoordde u opnieuw dat uw behandelende arts u hielp het ziekenhuis te verlaten. Pas toen u er uiteindelijk uitdrukkelijk op werd gewezen dat u voordien nog andere maatregelen die werden getroffen had vermeld, stelde u dat dokter A. (...) ook uw naam van de patiëntenlijst had verwijderd. U liet echter nog steeds na te vermelden dat u ook naar een andere kamer werd overgebracht zoals u voordien op de DVZ had verklaard (CGVS, p. 20-21).

Daar deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde, coherente en consistente verklaringen zou afleggen bij de verschillende asielinstanties, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.

Voorts slaagde u er niet in medische attesten neer te leggen van uw ziekenhuisopname van 3 maanden in Irak naar aanleiding van de aanslag waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn geworden en waaruit zou kunnen worden opgemaakt waar, in welke periode en in welke omstandigheden u deze verwondingen daadwerkelijk hebt opgelopen. U legde enkel enkele botscans neer die uw behandelende arts u bij uw vertrek uit het ziekenhuis nog zou hebben toegestopt. U beweerde dat u nadien geen pogingen meer ondernam om attesten van uw ziekenhuisopname te verkrijgen, omdat dit te gevaarlijk zou zijn geweest. Van hieruit zou u hier evenmin bewijzen van kunnen opvragen, omdat het ziekenhuis geen internet zou hebben, u niemand kan contacteren (CGVS, p. 21-22). Deze uitleg is niet aannemelijk. Immers kan verwacht worden dat u een dergelijk officieel ziekenhuis, waar uw behandelende arts bovendien zeer behulpzaam bleek, op allerlei manieren had kunnen contacteren teneinde uw persoonlijke medische dossier te verkrijgen. De door u neergelegde botscans alsook de

Belgische medische attesten die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag neerlegde tonen weliswaar aan dat u letsels hebt opgelopen, maar bieden geen uitsluitel over het tijdstip waarop, de plaats waar en de precieze omstandigheden waarin u uw verwondingen hebt opgelopen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Wat betreft uw bewering dat na bovenvermeld incident en uw hierop volgende ziekenhuisopname een strafzaak tegen u werd opgestart zij opgemerkt dat hoewel u aanvankelijk aangaf dat u strafrechtelijk vervolgd werd omwille van uw onwettige afwezigheid bij de politie, u later dan weer niet eens bleek te weten van wat u precies officieel in verdenking zou zijn gesteld. Meer nog, hoewel u beweerde er zeker van te zijn dat u inmiddels strafrechtelijk vervolgd wordt, kon u geen concrete aanwijzingen aanhalen die hierop wijzen. U zou ook op geen enkele manier hebben trachten te achterhalen of u effectief strafrechtelijk vervolgd wordt, van wat u dan precies in verdenking werd gesteld, noch of er reeds een beslissing genomen werd in deze zaak (CGVS, p. 9-11). U slaagt er dan ook niet in enig begin van bewijs neer te leggen ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk vervolgen, dan wel omdat u ongewettigd afwezig zou zijn gebleven, dan wel omwille van andere redenen. Wat een eventuele onwettige afwezigheid bij de politie betreft zij nog opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid hoe dan ook geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. Er zou dan ook in dit verband in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming kunnen worden vastgesteld.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vervolging vanwege leden van een bepaalde militie, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw familie na bovenvermeld incident door uw belagers werden belaagd en uit jullie woonst werden verjaagd, dat uw woonst werd ingenomen, en u er geen idee van hebt waar uw familie zich momenteel bevindt (CGVS, p. 4-5, 7). Deze zaken vloeien immers louter voort uit iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van

doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit

heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners

het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraaken zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop

zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten ter ondersteuning van uw asielaanvraag (drie werkbades van uw dienst bij de politie, een aanwervingsbeslissing van de politie, uw diploma van de politieacademie, uw rijbewijs, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, en uw woonstkaart) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Deze stukken bevatten immers louter informatie aangaande uw identiteit en uw loopbaan bij de politie, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 *juncto* 13 EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen "48/2 t.e.m. 48/5 en 48/7" en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel".

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), merkt de Raad op dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook

deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. In verband met de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden in haar verklaringen, wijst verzoekende partij erop dat zij zeer ernstige letsels heeft en brengt zij verschillende medische attesten aan (bijlagen 21 en 22 van het verzoekschrift) waarin expliciet vermeld wordt dat zij cognitieve stoornissen vertoont sinds haar hoofdtrauma. Tevens blijkt uit deze medische attesten dat zij een grote hoeveelheid pijnstillers neemt, en hierdoor lijdt aan concentratiestoornissen en sufheid. Dit was ook het geval op de dag van haar gehoor. Tevens voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een medisch attest opgesteld in het *Al Karch* ziekenhuis waar zij werd opgenomen na de bomaanslag (bijlage 23) en het proces-verbaal dat opgesteld werd na de bomaanslag (bijlage 25). Ook hieruit blijkt de medische toestand van verzoekende partij na de bomaanslag. Er dient rekening mee gehouden te worden dat verzoekende partij na de bomaanslag gedurende een lange periode bewusteloos was en sindsdien cognitieve problemen heeft. Bovendien bevestigen de door haar aangebrachte documenten de door verzoekende partij verklaarde chronologie van de feiten. Verder meent verzoekende partij dat haar verklaringen aangaande het moment waarop zij haar huis verlaten heeft geenszins inconsistent zijn. Zij heeft steeds verklaard pas na het incident, dus in de 9^e of 10^e maand, haar huis definitief te hebben verlaten. De periode dat zij op haar werk verbleef omdat zij was opgeroepen beschouwde verzoekende partij zich nog als wonende in haar eigen huis, ook al verbleef zij daar een aantal maanden niet effectief. Ten slotte voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een dreigbrief die zij ontving van een sjiitische militie (bijlage 24) en de overlijdensakte van haar collega R. (bijlage 26).

2.2.5.2. De Raad is vooreerst van oordeel dat verzoekende partij niet aantoonde dat de door verwerende partij vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden te wijten zijn aan de medische toestand van verzoekende partij. Waar in het aangebrachte medisch attest d.d. 29 juli 2016 (bijlage 22) vermeld wordt dat verzoekende partij de dag van haar gehoor pijnstillers had genomen, dat verzoekende partij "*lijdt aan concentratiestoornissen en sufheid door de grote hoeveelheid pijnstillers die hij neemt voor zijn rechter*

knie” en dat verzoekende partij “*cognitieve stoornissen (kort geheugen)*” vertoont, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkele melding maakte van het feit dat zij versuft was door de pijnstillers die zij nam of van eventuele concentratie- of geheugenproblemen. Evenmin blijkt dit uit het verloop van het gehoor (administratief dossier, stuk 5). Het is dan ook geenszins ernstig dat verzoekende partij *post factum*, ruim een maand na haar gehoor en nadat de bestreden beslissing werd genomen, plots een medisch attest aanbrengt waarin gesteld wordt dat verzoekende partij versuft zou zijn geweest door pijnstillers en ten gevolge hiervan concentratiestoornissen zou hebben. Bovendien geeft het attest geen informatie over de aard van de concentratiestoornissen. Wat betreft de “*cognitieve stoornissen (kort geheugen)*” waarvan melding wordt gemaakt, stelt de Raad vast dat het medisch attest geen enkele informatie bevat over hoe men tot deze diagnose kwam en over de aard van cognitieve stoornissen. Het attest is bovendien opgesteld door een dokter in de algemene geneeskunde en niet door een ter zaken bevoegd specialist. Het attest is derhalve niet van aard om aan te tonen dat het cognitief geheugen van verzoekende partij dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen.

Verder bemerkt de Raad dat, daar waar de Belgische medische attesten d.d. 13 november 2015 en 29 juli 2016 (bijlagen 21 en 22) stellen dat verzoekende partij het slachtoffer is geworden van een bomexplosie in Irak/van een zwaar oorlogstrauma, uit de vaststellingen in de bestreden beslissing blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden omstandigheden waarin zij haar verwondingen zou hebben opgelopen, gelet op haar vage en tegenstrijdige verklaringen dienaangaande. De medische attesten kunnen geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen opliep. Het dient benadrukt te worden dat de arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, dat rekening houdend met zijn bevindingen de arts vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen en hij dit onder meer kan afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen, doch desalniettemin kan een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

In verband met de door verzoekende partij aangebrachte Iraakse documenten in verband met haar asielrelaas, met name een medisch attest van haar ziekenhuisopname na de bomaanslag (bijlage 23), een dreigbrief vanwege een sjiiitische militie (bijlage 24), een proces-verbaal dat werd opgesteld na de bomaanslag (bijlage 25) en de overlijdensakte van haar collega R. (bijlage 26), stelt de Raad vast dat deze stukken slechts foto's van documenten betreffen. Hieraan kan dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Dit geldt des te meer nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 5). De bewijswaarde van het aangebrachte proces-verbaal wordt bovendien nog verder ondergraven door de vaststelling dat de inhoud van het document geenszins verenigbaar is met de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Immers blijkt uit het proces-verbaal dat de verklaringen van verzoekende partij werden afgenomen in het ziekenhuis op 29 september 2014. Verzoekende partij vertelde aan de politiediensten uitgebreid hoe zij reeds voor de aanslag bedreigd werd door verschillende milities en hoe zij het slachtoffer werd van een bomaanslag. Tijdens haar gehoor verklaarde zij echter uitdrukkelijk dat de politie haar verklaringen nooit heeft afgenomen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 03/06/2016, p. 22). Tevens opmerkelijk is dat in het proces-verbaal vermeld wordt dat verzoekende partij verklaarde dat zij bewusteloos was tot maandag 29 september 2014 zijnde vijftien dagen na de aanslag, terwijl verzoekende partij tijdens haar gehoor stelde slechts vier à vijf dagen bewusteloos te zijn geweest (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 03/06/2016, p. 19). Gelet op voormelde vaststellingen, zijn de door verzoekende partij aangebrachte documenten dan ook allesbehalve van aard de door haar voorgehouden problemen in Irak aan te tonen, integendeel zij bevestigen verder de reeds eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door haar beweerde asielrelaas.

Ten slotte is de Raad van oordeel dat het betoog van verzoekende partij dat zij steeds verklaard heeft pas na het incident, dus in de 9^e of 10^e maand, haar huis definitief te hebben verlaten en dat zij tijdens de laatste maanden op haar werk verbleef doch zich ook tijdens deze periode nog beschouwde als wonende in haar eigen huis, geenszins volstaat om de inconsistentie tussen enerzijds haar aanvankelijke verklaring dat zij in haar eigen woonst heeft gewoond tot de 7^e of 8ste maand van 2014, namelijk tot de aanslag plaatsvond, en anderzijds haar latere verklaring dat de tegen haar gerichte aanslag in de 9^e of 10^e maand van datzelfde jaar zou hebben plaatsgevonden, te weerleggen.

Verzoekende partij beperkt zich immers tot het louter herhalen van de door haar gegeven uitleg op het Commissariaat-generaal toen zij met deze inconsistentie geconfronteerd werd. Door verwerende partij wordt dienaangaande terecht geoordeeld dat de verklaring van verzoekende partij dat zij voor het incident reeds enige tijd op bevel op haar werk verbleef weinig overtuigend is daar zij hier voordien geen enkele melding van maakte en daarentegen stelde dat zij tot voor het incident op haar adres in de Al Salam wijk heeft gewoond. Met de uitleg dat zij zich ook tijdens haar verblijf op haar werk beschouwde als thuis wonende verklaart zij verder op geen enkele manier waarom zij dan eerder tijdens haar gehoor uitdrukkelijk stelt dat zij "(t)ot voor de gebeurtenis, 't was in 2014, de 8ste of de 7^e maand" thuis heeft gewoond.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk vervolgd wordt omwille van haar ongewettigde afwezigheid en desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift een kopie van het aanhoudingsbevel dat tegen haar werd uitgevaardigd (bijlage 27) voegt, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekende partij door louter vast te houden aan haar verklaring dat zij wel degelijk vervolgd wordt omwille van haar ongewettigde afwezigheid op geen enkele manier *in concreto* de motivering in de bestreden beslissing weerlegt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt inderdaad vervolgd te worden omwille van haar ongewettigde afwezigheid gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen dienaangaande en dat verder uit de beschikbare informatie blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. Dergelijk verweer is geenszins dienstig om desbetreffende motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Het aangebrachte aanhoudingsbevel (bijlage 27) betreft verder slechts een foto van een document waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.7.1. Voorts benadrukt verzoekende partij dat haar familieleden uit hun woonst verjaagd werden en dat hun woonst ingenomen werd. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekende partij maar weinig informatie heeft over het lot van haar familieleden en hierdoor zeer verontrust is. Op dit element wordt door verwerende partij op geen enkele manier ingegaan en haar verklaringen over dit incident worden op geen enkele manier in rekening gebracht.

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat het betoog van verzoekende partij dat door verwerende partij op geen enkele manier ingegaan wordt op haar verklaring dat haar familieleden uit hun woonst verjaagd werden en dat hun woonst ingenomen werd feitelijke grondslag mist daar hierover door verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: *"Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vervolging vanwege leden van een bepaalde militie, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw familie na bovenvermeld incident door uw belagers werden belaagd en uit jullie woonst werden verjaagd, dat uw woonst werd ingenomen, en u er geen idee van hebt waar uw familie zich momenteel bevindt (CGVS, p. 4-5, 7). Deze zaken vloeien immers louter voort uit iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd."* Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde vervolging vanwege leden van een bepaalde militie, waardoor er dan ook logischerwijze evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden feiten die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij soenniet is en dat soennieten in Bagdad een groter risico lopen om slachtoffer te worden van sjitische milities dan sjieten zo blijkt uit verschillende rapporten en internetartikelen die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 2-13), bemerkt de Raad evenwel dat, hoewel verzoekende partij kan worden bijgetreden dat soennieten aldaar een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, zij niet aantoonst en uit de informatie in het administratief dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat zij, louter ingevolge het gegeven dat zij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Dit geldt des te meer nu aan het door haar voorgehouden asielrelaas – zij zou vervolgd worden door leden van een bepaalde militie sinds zij hen de toegang had geweigerd tot het wapenmagazijn op haar werk – geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.9. Betreffende de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonst dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle

door verzoekende partij neergelegde documenten. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 3 juni 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.10. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 1) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 700 en in de eerste helft van 2016 bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 2)).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijst en als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlagen 2-20) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partij aangehaalde cijfers inzake het aantal burgerslachtoffers van het geweld in Bagdad in de periode begin 2016-begin augustus 2016 zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In

deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat zelfs in de periodes dat asielzoekers uit Bagdad wel bescherming kregen het leven in Bagdad niet stil lag, bemerkt de Raad nog dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie als een geheel moet worden gelezen en dat het feit dat het leven in Bagdad niet is stilgevallen samen gelezen moet worden met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van oordeel dat de verwijzing van verzoekende partij naar de arresten nrs. 165 615 en 165 616 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2016 *in casu* niet dienstig is, daar voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet gesteund is op de informatie waarvan sprake is in voormelde arresten, doch wel op een veelheid aan recentere informatie.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog verschillende stukken neer. Het betreft een dreigbrief van de sjiiitische militie AAH, een gerechtelijk document in verband met een door verzoekende partij neergelegd klacht en verschillende Belgische medische attesten. De Raad stelt evenwel vast dat deze documenten niet van aard zijn afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen.

Vooreerst duidt de Raad erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Wat betreft de Iraakse documenten die verzoekende partij neerlegt, met name een dreigbrief van de sjiiitische militie AAH en een gerechtelijk document, bemerkt de Raad verder dat deze stukken slechts fotokopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagmaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien is de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook relatief nu uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 5). De bewijswaarde van het gerechtelijk document wordt daarenboven verder ondergraven door de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nog aangaf dat na het incident door verzoekende partij geen klacht werd neergelegd, dat geen verklaringen van haar werden afgenomen door de politiediensten en dat geen gerechtelijk onderzoek werd opgestart (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 03/06/2016, p. 22-23). Nochtans zou volgens het gerechtelijk document verzoekende partij wel degelijk klacht hebben neergelegd. Tevens blijkt hieruit dat wel degelijk een gerechtelijk onderzoek werd opgestart.

Wat betreft de Belgische medische attesten, stelt de Raad vast dat de medische attesten van 15 juli 2016, 22 april 2016 en 7 oktober 2016 geen enkele indicatie geven over de oorzaak van de verwondingen/medische toestand van verzoekende partij. In het medisch attest van 7 maart 2016 wordt door de arts, die zich in het attest richt tot een collega, louter gesteld dat verzoekende partij "*volgens uw schrijven het slachtoffer geweest van een aanslag in Irak*". In het medisch attest van 18 januari 2017 wordt gesteld dat verzoekende partij in 2014 het slachtoffer is geworden van een bomaanslag waardoor deze een multiple trauma opliep. De Raad wijst er evenwel op dat uit wat voorafgaat is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden omstandigheden waarin zij haar verwondingen zou hebben opgelopen. De medische attesten kunnen geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen opliep. Het dient benadrukt te worden dat de arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, dat rekening houdend met zijn bevindingen de arts vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen en hij dit onder meer kan afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen, doch desalniettemin kan een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Waar in het medisch attest van 18 januari 2017 nog gesteld wordt dat verzoekende partij zwaar depressief aan het geraken is, dat zij vergeetachtig is geworden en zich niet kan concentreren, herhaalt

de Raad vooreerst dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkele melding maakte van eventuele concentratie- of geheugenproblemen en dat dit evenmin blijkt uit het verloop van het gehoor (administratief dossier, stuk 5). Verder stelt de Raad vast dat het medisch attest geen enkele informatie bevat over hoe men tot deze diagnose kwam en over de aard van de concentratie- en geheugenproblemen. Het attest is bovendien opgesteld door een dokter in de algemene geneeskunde en niet door een ter zaken bevoegd specialist. Het attest is derhalve niet van aard om aan te tonen dat het cognitief geheugen van verzoekende partij dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden in haar verklaringen te wijten zijn aan haar medische toestand.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 3 juni 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT